

Γυναίκα σε παραλία της Γεωργίας. Ευγενική παραχώρηση του VF

Τετράδια παραλίας

Αγγελική Τσιριγώτη

13 Ιουλίου 2005

■ απλωμένη στην παραλία. Με το καινούργιο μαγιό. Βότσαλα παντού. Όμορφα όπως πάντα. Στο νερό δυο κορίτσια κολυμπούν, κάνουν βουτιές, αγκαλιάζονται, παίζουν. ■ Ύστερα από λίγο βγαίνουν και κάθονται πολύ κοντά η μια στην άλλη. Ξάφνου η μία ■ σκύβει και σκάει ένα πεταχτό φιλί στην κοιλιά της άλλης. Αδελφές; Φίλες; Κάτι άλλο; Πιο αργά, προς το απόγευμα έρχονται δυο τύποι. Ξαπλώνουν και πιάνουν την κουβέντα. Δεν κοιτάζουν γύρω τους, είναι αφοσιωμένοι ο ένας στον άλλο. Κάποια στιγμή, ο ένας κάτι κάνει στην πλάτη του άλλου. Αδελφές; Φίλοι; Κάτι άλλο;

Πίνω καφέ στην παραλία. Μια μαύρη, φορτωμένη πολύχρωμα καφτάνια και φανταχτερά μπιχλιμπίδια, πλησιάζει τους λουόμενους στις ξαπλώστρες. Φέτος πουλάει και τσάντες και πορτοφόλια. Ψηλή, γεροδεμένη, άγριο μαύρο, μαλλιά τραβηγμένα ψηλά, πλούσιο στήθος. Άσπρο πουκάμισο, τζιν φούστα.

«Πόσα ευρώ;», τη ρωτάνε.

Πέρα, δώθε, στο ένα χέρι τα καφτάνια, στο άλλο οι τσάντες, στον ώμο τα μπιχλιμπίδια... Ζαΐρ; Κονγκό; Νιγηρία;

«Νιγηρία», μου λέει. Η Αφρική χρωματίζει την Ελλάδα, την παραλία, τα βότσαλα.

Με καφτάνια και μπιχλιμπίδια. Άγριο μαύρο.

Μεσημέρι. Ξυλόκαστρο. Πευκιάς. Βραχάτι. Με τη Γιάννα για μπάνιο. Όμορφο τοπίο, γαλήνιο, βότσαλα και πεύκα. Γαλάζιο διαυγές, καθαρό. Η θάλασσα σου ανήκει. Ο ουρανός, όμως, γεμάτος βαριά, σκούρα σύννεφα. Σε λίγο αέρας μανιασμένος, κύματα θεϊκά σταλμένα από έναν ανύπαρκτο ωκεανό. Και μετά η βροχή. Οι λουόμενοι τρέχουν στο κιόσκι να σωθούν. Καφές, μουσική, βροχή. Δε μ' αρέσει ο θόρυβος.

«Ελάτε στο τραπέζι μας, εδώ δεν πιάνει η βροχή», φωνάζει ο Δημήτρης. Πενήντα πέντε χρόνων. Δίπλα του η 15χρονη Κατερίνα. Αλβανίδα. Ο Δημήτρης έχει μεζεδοπωλείο στου Ψυρρή κι έναν αδελφό χαμένο στα ναρκωτικά. Μια μάνα που τη φροντίζουν

Μολδαβές, Βουλγάρες, Ρουμάνες. Έχει και δυο παιδιά με την πρώην σύζυγο από τις βόρειες χώρες. Ένα φεγγάρι έζησε και στο Παρίσι. Πίνει. Όχι καφέ, αλκοόλ. Μάτια θολά, καλή καρδιά. Η Κατερίνα κάπου κάπου του πίνει το χέρι.

«Καθίστε, καθίστε να πάρουμε μια ποικιλία. Αυτό δεν ξέρει να μαγειρεύει ακόμα», λέει δείχνοντας την Κατερίνα.

«Άσε, πάμε για μπάνιο».

Μεσ' τον αέρα, μεσ' τα κύματα, μεσ' τη βροχή.

17 Ιουλίου 2005

Παραλία. Αέρας δυνατός, κύματα κι ο ήλιος να καίει. Λίγος κόσμος. Βουτάνε στα κύματα και παλεύουν να βγουν στην ακτή. Το νερό τούς σέρνει και τους χτυπάει στα βότσαλα σαν χταπόδια. Τα στοικεία της φύσης θυμωμένα. Με κατακυριεύει μια ευχάριστη διάθεση. Περπατώ κατά μήκος της ακτής. Δεξιά μου βρίσκονται στη σειρά κίτρινες ξαπλώστρες. Πιο κάτω μπλε και ακόμα πιο κάτω άσπρες. Διαλέγω τις κίτρινες. Περπατώ μόνη πάνω κάτω ανάμεσά τους. Τέλεια. Είναι όλες άδειες λόγω του δυνατού αέρα. Ψάχνω να δω πού θα κάτσω. Επιλέγω μια και ξαφνικά δίπλα μου εμφανίζεται ένας νεαρός που επιλέγει την ίδια. Την κοιτάζουμε και οι δυο.

«Όταν είναι όλες άδειες δεν ξέρουμε ποια να διαλέξουμε», μου λέει.

«Μη μου πεις! Όλες άδειες και διαλέξαμε την ίδια!», του λέω γελώντας. «Δεν πειράζει, πάω πιο δίπλα», συνεχίζω.

«Αν θες κάτσε δίπλα μου», μου λέει χαμογελώντας.

Κάθομαι. Δίπλα του. Αν θέλω. Επειδή θέλω. Παραγγέλνουμε ice tea λεμόνι.

Ξαπλώνουμε. Κάτι με κυριεύει. Κάτι άγνωστο. Πιάνουμε την κουβέντα. Μένουμε κι οι δυο εδώ. Ήρθαμε για το καλοκαίρι. Παραθεριστές. Τι σύμπτωση! Αλλά και στην Αθήνα μένουμε στην ίδια περιοχή. Τι σύμπτωση! Κερνάω.

«Με δεσμεύεις. Το βράδυ θα πρέπει να σε κεράσω ποτό, ξέρεις. Θα μπορούμε;», ρωτάει. Να μπορούμε. Βουτάμε στα κύματα. Το νερό δυνατό μας παρασέρνει. Ένα κύμα μεγάλο με σκεπάζει. Σπλατς! Τα χάνω προς στιγμή. Νιώθω να βουλιάζω. Κάτω από το νερό νιώθω τα χέρια του στη μέση μου. Ένα δυνατό σφίξιμο. Με σηκώνει ψηλά. Με σώζει.

«Μου έσωσες τη ζωή», του λέω. Γελάει.

Βγαίνουμε και πέφτουμε στις ξαπλώστρες. Κανονίζουμε το βραδινό ποτό. Τον κοιτάζω και σκέφτομαι. Ίσως εξασφαλίσουμε το σεξ το επιούσιο. Άνευ υποχρεώσεων. Μάλλον κι εκείνος το ίδιο σκέφτεται.

Το απόγευμα ξανά παραλία. Πίνω καφέ με τη φίλη μου. Το αεράκι ανεμίζει τις άσπρες ομπρέλες πάνω από τις κίτρινες ξαπλώστρες. Μαύρα σύννεφα πλησιάζουν. Ο Τζεφ, μαύρος, λαλίστατος, πηγαиноέρχεται πουλώνοντας σιντί. Ήταν και πέρυσι ο Τζεφ εδώ. Φέτος ξανά εδώ. Μιλά αγγλικά με προφορά που δύσκολα καταλαβαίνεις την προέλευσή της. Όλα τα σύμφωνα και τα φωνήεντα ακούγονται σαν ένα ενιαίο, παρατεταμένο νι. Μάτια μεγάλα, μαύρα πάνω σε κάτασπρο βολβό και σε κατάμαυρο δέρμα κι ένα χαμόγελο όλο φως και ευδαιμονία. Νιγηρία; Νιγηρία. Πιάνει κουβέντα με τις ώρες. Πιάνει φιλίες. Πιάνει το χρόνο και τον τραβά βόλτες στις παραλίες και στις πρωτεύουσες του κόσμου. Μαζί με τα έθνικ σιντί του.

«What about winter, Jeff?»

«Back to Athens», λέει τραγουδιστά και χάνεται.

Σε λίγο η φίλη μου φεύγει. Από το πουθενά εμφανίζεται ξανά ο Τζεφ. Εγώ διαβάζω το βιβλίο μου.

«Hello», ξανά.

«Hi», εγώ ξανά.

«How are you? I came here again a few minutes ago. Your friend was alone and you were swimming.»

«Oh, yes, I was swimming.»

«Aren't you leaving? It started raining.»

«Yes, I'm leaving.»

«Will you be here tomorrow? I'll be here around seven. See you.»

«Bye, Jeff.»

Τι θέλει ο Τζεφ; Τι έχει στο μυαλό του;

Αργά το βράδυ

Είμαι η τρίτη πλευρά του τριγώνου. Το βράδυ ετοίμασα μια τσάντα με λίγα ρούχα κι έφυγα γιγα το σπίτι του. Με πήρε απ' τα κύματα και με πήγε σπίτι του αφού πρώτα μου εξήγησε ότι υπάρχει μια σχέση που είναι και δεν είναι. Τα γνωστά. Σ' αυτές τις περιπτώσεις σκέφτεσαι ή δε σκέφτεσαι, λες ή δε λες, κάνεις ή δεν κάνεις.

Σπίτι υπό κατασκευή, σχεδόν τελειωμένο, αλλά γεμάτο χώμα και σκόνη ακόμα. Δεν είχε καθαριστεί. Ούτε ρεύμα. Δεν το είχαν συνδέσει ακόμα. Ανεβήκαμε στη σοφίτα. Ξύλινο ταβάνι γυαλισμένο, δάπεδο ημιτελές, γεμάτο σκόνη. Είχε φουσκώσει ένα διπλό στρώμα παίρνοντας ρεύμα με μια μπαλαντέζα από το γείτονα. Επάνω υπήρχε ένα σεντόνι και πετσέτες θαλάσσης. Βουτήξαμε στη φουσκωμένη θάλασσα του στρώματος. Δε μας βόλευε η πλάτη. Την ξεφουσκώσαμε. Ταλαιπωρηθήκαμε λίγο απ' τα κύματα, τα καταφέραμε κι ακουμπήσαμε το κεφάλι μας κάπως άνετα επάνω σε ρούχα και πετσέτες θαλάσσης αντί για μαξιλάρια.

Μιλήσαμε. Με πήρε αγκαλιά.

«Θέλω να γεμίσω φιλιά όλο σου το κορμί».

«Και γιατί δεν το κάνεις;»

Και γέμισε φιλιά όλο μου το κορμί. Παντού. Ήρθε πάνω μου. Πήγα πάνω του. Γλυκά. Και μετά με κράτησε αγκαλιά. Όλη νύχτα. Μα όλη νύχτα. Χωρίς να μ' αγαπά. Χωρίς αγάπη. Κοιμήθηκα έτσι για λίγο. Όταν άνοιξα τα μάτια μου ήμουν μέσα στην αγκαλιά του. Νωρίς το πρωί ήρθαν εργάτες. Έπρεπε να φύγω. Πήρα τα πράγματά μου και βγήκα στο πρωινό του Αυγούστου. Έφευγα κι ένιωθα να ξεπαγιάζω. Εκείνο το πρωινό πετούσα στα τριάντα χιλιάδες πόδια μέσα σ' ένα αεροσκάφος. Θερμοκρασία μείον σαράντα.

19 Ιουλίου 2005

Παραλία. Δίπλα μου η Γιάννα. Τα λέμε. Τι λέμε; Μια ζωή τα ίδια. Ξαφνικά τον είδα να έρχεται. Δίπλα του περιχαρής, ευδαίμων και ανυποψίαστη η φίλη του. Ψάχνουν να βρουν πού θα κάτσουν. Αναστατώθηκα αν και υποψιασμένη. Περνούν δίπλα μου. Κάνω ότι δε βλέπω αν και βλέπω.

«Κοίτα, κοίτα», ψιθυρίζω στη Γιάννα. Ξαναπερνούν και κάθονται στις ξαπλώστρες

λίγο πιο πέρα. Θράσος. Αυτό είναι θράσος. Δε θέλω την εκ των προτέρων συγγνώμη του για πράγματα που θα κάνει χωρίς να θέλει. Και ίσως με πληγώσουν. Δε θέλω. Θέλω σεβασμό, διακριτικότητα. Βουτάνε στο νερό, αγκαλιές, παιχνίδια, φιλιά.

Έρωτας άνευ υποχρεώσεων; Το είχα σκεφθεί πρώτη, αλλά τώρα το παίρνω πίσω.

1 Αυγούστου 2005

Κύμα φοβερό. Θάλασσα θολή. Βουτάω αργά το απόγευμα κι ενώ προσπαθώ να φορέσω τα βατραχοπέδιλα, χάνω το ένα στο νερό. Το πράσινο βατράχι μου κάθηκε. Βγαίνω έξω ηττημένη κρατώντας το άλλο στο χέρι. Αύριο θ' αγοράσω άλλα. Θα τ' αγοράσω μπλε. Όχι πράσινα όπως τα παλιά. Μπλε χρώματος. Μπλε. Καμία σχέση με την πολιτική η επιθυμία μου. Το απόγευμα παραλία πάλι. Κόσμος, κόσμος, ω τι κόσμος (μπαμπά)! Εγώ μόνη στην

Ξαπλώστρα με το βιβλίο.

Καινούργια έκδοση. Του 2005.

Αφού έκανα το μπάνιο μου

βγήκα εξουθενωμένη και

ρίχτηκα στην κίτρινη

Ξαπλώστρα. Αυτές οι

Ξαπλώστρες μού θυμίζουν τις

μέρες μου. Κίτρινες σαν χώρα,

αν και είναι το κίτρινο το

λαμπερό του ήλιου. Επίσης, μου

θυμίζουν τους τοίχους του

Παραλία. Τα λέμε με τη Γιάννα. Τι λέμε; Μια ζωή τα ίδια. Ξαφνικά τον είδα να έρχεται. Δίπλα του περιχαρή, ευδαίμων και ανυποψίαστη η φίλη του. Ψάχνουν να βρουν πού θα κάτσουν. Αναστατώθηκα αν και υποψιασμένη. Περνούν δίπλα μου. Κάνω πως δε βλέπω.

σπιτιού ενός συγγραφέα. Αυτό το σπίτι ήταν χτισμένο δίπλα στη θάλασσα, όπου αυτός έμενε πλέον εκεί στην ησυχία κι οι τοίχοι του σπιτιού του είχαν το κίτρινο της χώρας.

Ξάφνου εκεί που χαλαρώνω βλέπω να με πλησιάζουν από τα δεξιά δυο σφήκες κολλημένες η μια πάνω στην άλλη. Τινάζω το χέρι μου να τις διώξω, αν και στην κατάσταση που βρίσκονταν δεν εύρισκε το λόγο γιατί να θέλουν να με τσιμπήσουν. Χωρίς να ξεκολλήσουν, ζαλισμένες απ' την ηδονή συνεχίζουν το πέταγμα πιο πέρα, γύρω από μια λευκή, τεράστια ομπρέλα. Τι πρόκληση! σκέφτομαι. Πόσο ξεδιάντροπα μπορούν να γίνουν τα έντομα. Να πετούν μπροστά από ένα μοναχικό, αζευγάρωτο άνθρωπο και να επιδεικνύουν έτσι τα ανομήματά τους.

3 Αυγούστου 2005

Παραλία. Του έστειλα μήνυμα. Μου απάντησε. Πού είσαι; Είσαι μόνη; Θέλω να σε δω έστω για λίγο. SMS εν αφθονία που μεταφέρουν μια πλασματική εικόνα επιθυμίας. Ήρθε. Το ασημί αυτοκίνητο πήρε στροφή και σταμάτησε μπροστά μου. Τον κοιτάζω. Έχει βγάλει τα γυαλιά για να φαίνονται τα μάτια του. Του είχα πει ότι έχει ωραία μάτια. Όντως. Του το είχα πει. Κι ήταν αλήθεια. Από τα ωραιότερα μάτια που είχα δει. Λαδοπράσινα ανοιχτά. Ωκεανός! Ναι, ένας μικρός ωκεανός! Αχ να βούταγα! Ελαιώνες στον ήλιο! Αχ να 'τρεχα ανάμεσά τους! Βγήκε από το αυτοκίνητο. Φιλιά, κουβέντα. Επάνω στα χείλη του ένα μικρό σπυράκι. Έρπης.

«Τι έπαθες;»

«Με πείραξε η σκόνη».

«Η σκόνη; Ή μήπως στενοχωρήθηκες; Αυτό βγαίνει συνήθως από άγχος ή στενοχώρια.» Να στενοχωριόσουν για μένα τόσο ώστε να 'βγαζες το σπυράκι γι' αυτό, σκέπτομαι. Μπλέχτηκα σε τρίγωνο περίεργο και κάνω τρελές σκέψεις καλοκαιριάτικα. Αυτό το τρίγωνο θα με καταπιεί. Ύστερα σκέφτομαι πως ό,τι λάμπει δεν είναι χρυσός. Και ηρεμώ.

Τι καλοκαίρι κι αυτό! Στην αρχή της σειράς με τις κίτρινες ξαπλώστρες παρέα με λίγους φίλους. Στην άλλη άκρη της σειράς εκείνος με τη φίλη του. Κοιτάζει προς το μέρος μου. Κάποιες στιγμές χαμογελά με τρόπο ώστε να μη γίνεται αντιληπτός από τη συνοδό του. Απορώ και προκαλούμαι. Επαναστατώ με τρόπο. Γυρίζω προς το μέρος του και του χαμογελώ κι εγώ, νιώθοντας ότι κάνω κάτι εντελώς ανόητο, αλλά αφού το θέλει έτσι, εντάξει, λέω στον εαυτό μου, ας παίξουμε. Η ουσία δεν είναι το ζητούμενο πια εδώ και πολύ καιρό. Σε λίγο παίρνει το κινητό του και ξέρω ότι θα μου στείλει μήνυμα. Επικοινωνούμε με μηνύματα για λίγο κοιτάζοντας ο ένας τον άλλο από μακριά. Όλο αυτό μου θυμίζει αλατοπίπερο στο πιάτο του. Καλοκαίρι. Καφές. Ματιές. Ίντριγκα. SMS. Μήνυμα εστάλη. Μήνυμα ελήφθη. Νέο SMS. Η τεχνολογία βοηθά την αμηχανία. Και τα αδιέξοδα.

Απόγευμα στην παραλία. Κοιτώ τον ουρανό. Το κάνω συχνά. Στο τέλος του Αυγούστου, πολύ συχνά κοπάδια πουλιών πετούν σε μαγικούς σχηματισμούς. Σήμερα είδα ένα περίεργο κοπάδι. Αρχηγός του ήταν ένα μαύρο πουλί. Όλα τα υπόλοιπα που ακολουθούσαν ήταν ολόλευκα. Πετούσαν σε άψογους σχηματισμούς. Άλλαζαν συνέχεια σχήματα. Πότε σχημάτιζαν κυματισμούς νερού, πότε το σχήμα γραμμών της αλφαβήτου, πότε όλα μαζί έμοιαζαν σαν να ήταν ένα τεράστιο πουλί. Σαν καλειδοσκόπιο που έκοβε βόλτες στον ουρανό. Θαύμασα πώς η φύση ταιριάζει τις τόσο έντονες αντιθέσεις. Τις ακραίες διαφορές. Τόσο όμορφα και αδιαμφισβήτητα. Το μαύρο με το λευκό όχι απλά σ' ένα σώμα, αλλά σ' ένα σμίξιμο διαφορετικών υπάρξεων. Ο μαύρος αρχηγός μπροστά σίγουρος, καμαρωτός, αγέρωχος οδηγεί το λευκό του κοπάδι, κι όλοι μαζί, σαν έμπειρος γυμνασμένος στρατός που ξέρει τι πρέπει να κάνει, κατακτούν τα ουράνια και τα μάτια μας που κοιτάζουν προς τα άνω, και τα χείλη μας που ψιθυρίζουν: «Θεέ μου, τι ομορφιά! Δόξα σοι!».

13 Αυγούστου 2005

Απόγευμα. Φεύγω από την παραλία. Είμαι η μία πλευρά του τριγώνου. Η τρίτη. Τρέχω σπίτι. Ετοιμάζομαι. Οδηγώ βιαστικά και τον συναντώ στον Ναυτικό Όμιλο. Μπαίνω στο αυτοκίνητό του και βυθίζομαι στα μάτια του. Τρελά φιλιά. Φεύγουμε. Πού πάμε; Πάμε και θα δούμε. Πάμε στο κάστρο; Είναι λίγο μακριά, δεν υπάρχει χρόνος. Όλα πρέπει να γίνουν γρήγορα. Σε μερικούς ανθρώπους όλα τα ωραία πρέπει να γίνονται γρήγορα και να τελειώνουν. Σαν να 'ναι εσασεί οφειλέτες σε κάτι που δε γνωρίζουν. Ακολουθούμε τον παραλιακό δρόμο και πλησιάζουμε σε έναν οικισμό. Αραιά σπιτάκια κι ένα δασάκι ανάμεσα. Σκυλιά ορμούν στ' αυτοκίνητο. Χωνόμαστε με το αυτοκίνητο κάτω από τα δένδρα. Τριγύρω πευκο-βελόνες, πέτρες, κουκουνάκια. Ζέστη, φιλιά, ιδρώτας ποτάμια, μυρωδιές, αρώματα.

«Θα με πεις; Πες με», ψιθυρίζει.

Πες πως τον πίνω. Σκοτεινίασε. Το δάσος έγινε σκούρο. Βάζει μπρος τη μηχανή, ανάβει τα φώτα. Ψάχνουμε να βρούμε το δρόμο για να βγούμε από το δάσος. Νύχτα στο δάσος χάνεις τον προσανατολισμό εύκολα. Κάνουμε προσπάθειες να βρούμε το δρόμο. Δύσκολο. Γυρνάμε ανάμεσα στα δένδρα.

«Άναψε τους προβολείς να φανεί ο δρόμος μάτια μου», του λέω.

Τους ανάβει. Ψάχνουμε. Δύσκολο. Μόνο πευκοβελόνες, κουκουνάρια και δένδρα που μας περιτριγυρίζουν. Και νύχτα. Και σταματάμε για φιλιά στο αμάξι που με σβησμένη τη μηχανή είναι στο έλεος της νύχτας. Όπως κι εμείς. Δεν υπάρχει διέξοδος. Δεν υπάρχει έξοδος. Από εμάς τους ίδιους. Χαθήκαμε μέσα στο δάσος. Χαθήκαμε μέσα στον εαυτό μας.

19 Αυγούστου 2005

Στην ξαπλώστρα και στον ήλιο. Όχι πολύς κόσμος. Καλυμμένη με το καπέλο. Κάποιος έρχεται προς το μέρος μου. Απ' το πλάι. Δε βλέπω. Μόνο ακούω.

«Καλημέρα, κυρία μου».

Ανάβει τους προβολείς. Ψάχνουμε. Μόνο πευκοβελόνες, κουκουνάρια και δένδρα που μας περιτριγυρίζουν. Και νύχτα. Και σταματάμε για φιλιά στο αμάξι που με σβησμένη τη μηχανή είναι στο έλεος της νύχτας. Όπως κι εμείς. Δεν υπάρχει διέξοδος. Δεν υπάρχει έξοδος. Από εμάς τους ίδιους.

Είναι ο Τζίμης. Τον είχα γνωρίσει πριν λίγες μέρες μέσα στο νερό. Κολυμπούσα και μ' ακολούθησε, ώσπου κάποια στιγμή μου μίλησε.

«Πού θα φτάσεις; Τι αντοχή είναι αυτή;»

Ο Τζίμης είναι πυροσβέστης. Το βράδυ κανονίσαμε βολτίτσα.

Βγήκαμε για ποτό, μιλήσαμε, ήπιαμε Ούρσους. Γεια μας κι ό,τι ήθελε προκύψει. Ο Τζίμης θέλει να με αποκαταστήσει γιατί με θεωρεί καλό παιδί.

«Λοιπόν, θα σου γνωρίσω έναν φίλο μου, καλό παιδί από χωριό, έχει και μουστάκι. Κι εσύ αν έχεις καμιά φίλη... Αν δεν κάνεις τίποτα εσύ με το φίλο μου κι εγώ με τη φίλη σου τότε ίσως κάνουμε κάτι εμείς...»

Τάδε έφη Τζίμης σε κρίση αγαθοεργίας. Μετά απ' αυτό πίνω κι εγώ μια Ούρσους μονορούφι σαν σφηνάκι. Τέτοια πλάνα και τέτοιες προσφορές θέλω να τα πίνω μια και κάτω. Για να ξεχνώ.

14 Σεπτεμβρίου

Παραλία. Αρχίζουν και φεύγουν οι ξαπλώστρες σιγά σιγά. Πρώτα οι κίτρινες, μετά οι μπλε αριστερά, έπειτα οι λευκές αριστερά και τέλος οι μπλε δεξιά. Η παραλία αδειάζει. Οι λουόμενοι αποσύρονται. Άλλοι στην πρωτεύουσα, άλλοι στις κωμοπόλεις τους και στα χωριά τους. Όλοι στις βάσεις τους. Μαζεύουν τα πράγματά τους και αποχωρούν. Μαζεύονται για το χειμώνα. Διακοπές τέλος. Εγώ πάω και έρχομαι, φεύγω κι επιστρέφω. Δεν τ' αφήνω το καλοκαίρι να μου φύγει. Δε θέλω να φύγει. Έτσι στοιχειώνω το καλοκαίρι, την παραλία κι αρνούμαι το τέλος. Όπως κάνω πάντα. Έπιασαν οι βροχές. Απότομα. Φούσκωσαν τα ρυάκια. Γέμισε το ποτάμι, πνίγηκε στη λάσπη. Έτρεξε ορμητικό και έφτυσε όλη τη λάσπη στη θάλασσα. Λάσπη μαζί με κλαδιά και κούτσουρα. Λάσπωσε κι η θάλασσα. Πήρε ένα καφέ χρώμα, θόλωσε. Το νερό ξεβράζει άπειρα κλαδάκια στην ακροθαλασσιά. Κάθομαι στην άκρη και τα κοιτάζω. Την αγαπώ τη θάλασσα και περιμένω πότε θα καθαρίσει. Πότε

θα διώξει τη λάσπη, το θολό νερό, την πίκρα της και θα μου γελάσει πάλι με το γαλάζιο της υγρό χαμόγελο.

1 Οκτωβρίου 2005

Ψυχραίνει ο καιρός. Πότε σύννεφα, πότε ήλιος. Άδειασε η παραλία οριστικά. Πηγαίνω στη θάλασσα και την κοιτάζω σφίγγοντας πάνω μου το μπουφάν. Δεν υπάρχει κανείς γύρω. Φύγαν τα ταφτάνια. Έφυγε ο Τζίμης, έφυγε ο Τζεφ, έφυγε το γιαπί, έφυγε το τρίγωνο. Βότσαλα και νερό. Ψύχρα. Και εικόνες γραμμένες στις πέτρες. Κρατώ το χέρι του καλοκαιριού σφιχτά. Δεν τ' αφήνω. Κρέμομαι από 'κει σαν ορειβάτης που γλιστρά, πέφτει και ψάχνει κάπου να σταθεί. (δε)

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ

Παντελής Καλιότσος *Δεκεμβριανή νύχτα*

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Αθήνα, Ιούλιος 1944. Ο ήλιος καίει και οι εργάτες απλώνουν την πίσσα στους δρόμους της πόλης που βράζει. Από τον Ιούλιο έως το Δεκέμβριο του 1944, οι διαδρομές της ζωής μιας παρέας εργατών της πίσσας διασταυρώνονται με την Ιστορία.

σε όλα τα βιβλιοπωλεία

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΠΑΤΑΚΗ: ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 65, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ. 210.38.11.850
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ. 210.38.31.078
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: Ν. ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΥ 122, 563 34, ΤΗΛ. 2310.70.63.54-5